

Uppmuntringsbrev till troende själar

1.

Av ditt brev till S. ser jag med glädje, att du med all andlig och lekamlig svaghet dock lever »under hans skugga, som du begär»; jag ser, att Gud är synnerligen huld mot dig. Du kan väl icke själv alltid tycka så eller märka det, din tro är anfäktad, men jag ser, du »håller dock i». O, kära vän, fortfar så! Det kan icke gärna komma längre i detta vårt främlingsland, än att vi stå i ett *sträckande efter* och *kämpande för* skatten, vi se och njuta den icke; sådant är förvarat för det goda landet »på den andra strand».

Och emellertid är skatten väl förvarad. Gud kan icke ljuga i vad han lovat. Kristi blod gäller evinnerligen och rikligen för *allt, allt*; den som tror på honom, *skall* icke komma på skam, *skall* icke förgås utan få evigt liv; ty saligheten är *den* människas, vilken Gud tillräknar rättfärdighet *utan* gärningar; Guds rättfärdighet har utan lag blivit uppenbarad, därför gör han den ogudaktige rättfärdig, och därför bortkastar jag icke Guds nåd; om rättfärdighet kommer genom lagen, så har Kristus fåfängt dött.

Se, kära vän, på sådana grunder står vår frälsning; därför skola vi hava ett visst hopp genom nåden. Men jag hinner icke mera, huru mycket jag än ville tala med dig. Dock, du är själv lärd av Gud, du vet, vad jag kunde vilja säga. Emellertid, må väl i Herren, kära vän! Sänk dig med allt, vad du är och har, i förlåtelsens famn; sådan du är, ty allt annat hjälper till intet.

Var sedan som barnet i modersfamnen, lugn och stilla (dock – barnet är ej heller så lugnt, som det borde och kunde få vara; vi förskräckas, där verkligheten ingen fara är). Men Guds frid, som övergår allt förstånd, bevare ditt hjärta och dina tankar i Kristus Jesus!

Stockholm den 12 jan. 1845.

2.

Stilla, stilla! »I stillhet och förtröstan skall eder styrka vara.» Tro icke, att det betyder så mycket, vad vi erfara, känna, tycka, se. Giv icke mycket akt på de ständigt skiftande erfarenheterna. *Går det dig illa, sörj måttligt; går det dig väl, gläds måttligt.* Detta gäller både om den invärtes människan och om vår kallelseverk. Både det ena och det andra växlar alltid. Och det betyder icke så mycket, om det den ena stunden ser ut alldeles *förtvivlat* och den andra stunden alldeles *härligt*. Det förändras likväl alltid.

Det ena, som är *säkert* och *varaktigt*, är: först att det lever en allsmäktig och trofast Gud, som kan av död, förbannelse och fördömelse göra liv, välsignelse och salighet, av motgång lycka, av mörker ljus, av en genom syndens och djävulens raseri utpinad själ en till himmelriket lärd kristen; och för det andra, att »var och en som åkallar Herrens namn (Frälsarenamnet), han skall varda frälst» (Joel 2:32), och det *redan* nu utan vidare grader av bättring och kraft, nej, i dag, i dag är du *frälst* såsom rövaren, om du i dag ser på den upphöjde (Joh. 3:14–16; 4 Mos. 21: 9). Därför, *stilla, stilla! bida, bida!* Amen.

3.

Älsklige broder, Herren Gud bevare och välsigne dig! Ack, käre broder, hur gärna också jag önskat att kunna skriva bättre, än det nu kan bliva! Jag är i dag icke särdeles glad, nej, bedrövad, dyster, mörk, svag, eländig. (Ack, vilken uselhet en människa är!) Emellertid ville jag dock skicka några rader med N., som i dag skriver. Käre broder, tack för ditt brev av den 10 september. Med oföränderlig kärlek ihågkommer du mig med brev, ehuru jag är sen uti besvarande. Nå, så har Gud varit med dig och bevarat dig till kropp och själ. Ja, du ser där själv Guds trofasthet.

Tro säkert, att han icke ännu bevisat sin *sista* välgärning. Så mörkt det i dag är i min själ, bidar jag dock efter den *trofaste* och *mäktige*, att han ännu kan allting hjälpa. Käre broder, jag ser, du har dina

försökelse, prövningar; känslan, som hos dig är så övervägande, skall otvivelaktigt mycket lida och rumora i dig vid dessa erfarenheter och de vägar, på vilka Gud förer dig. Käre min broder, låt oss dock nu förstå, att *allt* är av Gud beräknat för ditt högsta goda; att det är omöjligt, ja, omöjligt, att icke det är det allra bästa, ja, *nödvändigt* för dig, just vad som sker; att det är *omöjligt*, att något kan vara bättre för dig. Du behöver den vägen, eljest skulle den ömme Frälsaren säkert styra om det på ett behagligare sätt; ty icke fattas honom makt därtill, icke heller ömhet och omsorg.

Gud hjälpe dig att i ordet alltid suga tröst och kraft att rätt förstå och hålla honom för den, han är. Och att du icke förtjänar hans huldhet, utan hellre att *övergivas*, det är ju alldeles givet; ty om Gud vill gå till rätta med oss, vem kan då bestå? Nej, vrede, förbannelse och helvete, det är allt, vad *vi* förtjäna; men skulle Gud handla därefter, *då hade Kristus fåfängt dött*. Bort då, du satan, som vill inbilla oss sådant. Vi äro icke döpta till oss, utan till Kristus, vi skola ju sannerligen icke bestå i vår egen rättfärdighet, utan i Kristi. Gud styrke dig nu! Och *då du tror*, vaka och bed därjämte. Anden är villig, men köttet är svagt. Gud vare med dig på alla dina resor!

Stockholm den 5 okt. 1857.

C-O Rosenius

© **Pietisten 2026**

Texterna får användas fritt om ditt syfte är att främja Kristi rikes tillväxt.

www.pietisten.com